

— се провикна русичката, отгатнала тайната.

— И цвѣтя, — прибави Мария. — Ахъ, колко съмъ доволна!

* * *

Часътъ е шестъ. Всички яйца сж вапсани. Дветъ сестрички съ кошничка въ ржка преминаватъ тичешкомъ ливадата, която заобикаля кжщата. Изплашенитъ кокошки се спасяватъ съ крѣкане и бѣгъ.

Русокосата подскача като птиченце, докато Мария, спокойна, гледа слънцето, което клони да залѣзе. Отъ върха на бора се чува вдъхновената свирня на единъ косъ. Децата се спрѣха да го послушатъ.

— Да побързаме, — каза Мария, — че скоро ще се стъмни!

Слънцето се скри бавно задъ планината. При залѣзъ човѣкъ вижда малки, сиви облачета, заградени отъ изясна златна дантела. Борътъ стана черенъ. Момичетата се затихаха.

Ето ги предъ единъ гжстъ килимъ отъ мѣхъ. Тѣ окичиха дъното на кошничката; после набраха благоуханни теменужки. А малко по-далече свиха китка отъ зеленика. Отъ брѣга на потока накжсаха хубави съсънки, които си бѣха затворили вече вѣнчетата: готвѣха се да спятъ.

Дветъ момиченца си приказватъ нѣщо и влизатъ въ кжщи, натоварени съ богата беридба.

Майка имъ е приготвила едно сандѣче. Тѣ покриватъ дъното съ мѣхъ и слагатъ

шестъ лъскави яйца: три отъ Мария и три отъ Живка. После настилатъ отгоре още единъ пластъ мѣхъ и забождатъ цвѣтенцата.

— Оставете сандѣчето нощесъ въ градината! — ги посъветва майка имъ. — Така цвѣтята ще бждатъ по-свежи. Но кой ще се събуди рано, за да занесе пратката на пощата?

— Азъ, маминко! — извика Мария. — Ти ще ме събудишъ, нали?

Съмна се. Мария се събуди въ зори. Колетътъ тръгна.

* * *

Надлѣжъ край бѣлитъ и голи стени на болничната стая сж наредени легла. Тамъ лежи и малкиятъ Иванъ. Той е бледенъ и печаленъ. Колко е мършавъ! Ослабналитъ му ржчички почиватъ върху покривката, а голѣмитъ му блѣскави очи гледатъ ей тамъ високо едно жгълче отъ синьото небе... И неусетно малкиятъ Иванъ се унася.

Той си мисли, че играе предъ хубавата кжща съ зелени капаци, гдето живѣеше миналата година. Той сякашъ вижда кокошкитъ, които кълватъ зрънца на двора, докато Мурджо дреме предъ колибата си. Вижда и хубавитъ цвѣтя, що растатъ покрай стената — карамфилитъ и резедата, които поливаше всѣка вечеръ... и си въздъхна.

Кога ще може пакъ да тича изъ голѣмитъ ливади, да води козата край плета, да си прави свирки отъ млъзгавитъ клонки на върбата?